Ιστορία

λυμα" και επιβεβαιώνεται ότι ήταν σύγγαμβρος του στρατάρχη, κατά το 1821, της Κρήτης Ιωάννη Χάλη (9) και ότι ο οπλαρχηγός του 1821 Παναγιώτης Ζερβός ή Μπογιατζής (10), από το Σφακό Κακοδικίου, ήταν αδελφός της γυναίκας του.

Επίσης τονίζουμε ότι οι περισσότεροι (μάρτυρες) απέκλεισαν τα περί προδοσίας στη σφαγή των Κακοδικιανών(11) ενώ για την υποτιθέμενη (προδοσία) του σφαγιασθέντα από τους Τούρκους Μαρκουλή Γλύτση, που φέρεται να είπε σε Τούρκο από τα Πλεμενιανά ότι οι Κακοδικιανοί ετοιμάζονται να φύγουν, ο πατέρας του Χατζή Ιων. Τζουτζουράκη, που πέθανε εις τα 1895 εις ηλικίαν 90 ετών, "έλεγεν ότι δεν έγεινεν από προδοσία αλλά από μπουταλωσύνη[...]"

Εκτός από την εξέταση μαρτύρων στην παραπάνω συγκέντρωση, συγκροτήθηκε μία πολυμελής επιτροπή, η οποία πήρε "κατ' οίκον" καταθέσεις από ηλικιωμένους και ανήμπορους.

Η πλέον σημαντική απ' αυτές είναι της Μανίνας Κοντεκοπούλας (12) από τα Καμάρια, ηλικίας 101 ετών, που επικαλείται επίσης ο Π. Κριάρης στην υποσημείωση του, η οποία τον διέψευσε κατηγορηματικά: "Οι Τούρκοι μοναχοί των απεφάσισαν και εσκότωσαν τους Κακοδικιανούς. Κανείς Χριστιανός ούτε τους επρόδωκεν ούτε συνετέλεσεν εις την σφαγήν των. Δεν άκουσα ποτέ μου να ποθή ότι ο Αναγνώστης Φούμης ή Μαυροκούκουλος συνετέλεσεν εις την σφαγήν αυτήν ούτε εδιηγήθηκα ποτέ μου εις κανένα τέθιο πράγμα ούτε ήτο δυνατόν να το διηγηθώ αφού δεν έγινε τέθιο πράγμα."

Τα λόγια της επιβεβαιώνει και ο Εμμ. Π. Πετράκης στο σπίτι του οποίου έμενε η Μανίνα που δήλωσε ότι ουδέποτε την άκουσε να διηγηθεί στον οποιοδήποτε ότι ο Μαυροκούκουλος ευθύνεται για τη σφαγή.

Ο Κ. Φούμης αφού συγκέντρωσε τις καταθέσεις των μαρτύρων (13) από το Σέλινο, επιστρέφει στα Χανιά αποφασισμένος να υπερασπιστεί την "τιμή" της οικογένειας του, πάση θυσία.

Η μονομαχία.

Η δραματική συνέχεια (14) από την εφημερίδα "Κύρηκας" της Παρασκευής 30 Αυγούστου 1902: "[...] Ο κ. (Κων/νος) Φούμης την παρελθούσαν Κυριακήν έστειλεν εις τον κ. (Αριστείδη) Κριάρην τους κ.κ. Μάνον, τέως δήμαρχον, και Ardallon, γεωλόγον, όπως αξιώσωσιν απ' αυτού να αναιρέση τα κατά του πάππου του γραφέντα, εν περιπτώσει δε αρνήσεως αυτού να τω δηλώσωσιν ότι ο κ. Φούμης τους έχει διορίσει μάρτυρας προς διεξαγωγήν της μονομαχίας και ότι περιμένουν τον διορισμόν των ιδικών του μαρτύρων. Ο κ. Κριάρης αρνηθείς να αναιρέση τα γραφέντα διώρισε μάρτυράς του τους κ.κ. Σειραδάκην και Αν. Κατζουράκην, δικηγόρους. Ως τόπος της μονομαχίας ωρίσθη ο παρά την Χρυσοπηγήν χώρος, ώρα δε η 6 π.μ. της παρελθούσας Τρίτης (27/08/1902), και όπλον ωρίσθη της εκλογής του κ. Φούμη ως προσβληθέντος, ρεβόλβερ λεμπέ. Η μονομαχία δε θα διεξήγητο από αποστάσεως 30 βημάτων. Την 6 ώραν οι αντίπαλοι ήσαν επί του τόπου της μονομαχίας, παρέστησαν δε ιατροί του μεν κ. Φούμη ο κ. Γ. Παπαδάκης, του δε κ. Κριάρη ο κ. Μπιτσάκης. Το σύνθημα έδωκεν ο κ. Μάνος, ευτυχώς δε οι αντίπαλοι πυροβολήσαντες αλλήλους ηστόχησαν του σκοπού, οι δε μάρτυρες μετά τον πρώτον πυροβολισμόν εθεώρησαν, ότι εξεπληρώθη ο σκοπός της μονομαχίας και αφήρεσαν τα όπλα από τους αντιπάλους. Ο κ. Φούμης τότε έδωκε την χείρα προς τον κ. Κριάρη, όστις απεποιήθη να τον αντιχαιρετίση." (15)

Η αναίρεση της συκοφαντίας και συμπεράσματα.

Το ερώτημα που ανακύπτει αμέσως και που απασχόλησε εν μέρει και τον Θ. Λουλουδάκη στα "Χ. Ν.", 3 έως 6/08/1983, είναι το γιατί ο Κ. Φούμης κάλεσε σε μονομαχία τον Αριστείδη Κριάρη που ήταν εκδότης, και όχι τον Παναγιώτη Κριάρη, τον συγγραφέα.

Ο ίδιος ο Κ. Φούμης στην επιστολή του (σελ. 4) αναφέρει χαρακτηριστικά: "Ότε πρώτο ανέγνων την αγγελίαν της υπό του Παναγιώτου Κριάρη συγγραφής της Ιστορίας της Κρήτης, γιγνώσκων το χαρακτήρα του συμπράκτορος και κυρίου αυτουργού της εν λόγω συγγραφής αδελφού αυτού Αριστείδου Κριάρη, είμην πεπεισμένος ότι επιχειρούντες ούτοι να συγγράψωσιν ιστορίαν... δεν θα έπραττον άλλο τι ή να προσπαθήσωσι να εξογκώσωσι μεν την πολεμικήν δράσιν του αειμνήστου πατρός των και της οικογενείας Κριάρη, να μειώσωσι δε και παραμορφώσωσι τας προς την πατρίδα υπηρεσίας των άλλων οικογενειών ή και να παραλείψωσιν εντελώς να αναφέρωσι ταύτας. Αι προσβαλόμεναι και πολλαχώς αδικούμεναι οικογένειαι εισί πολλαί εν αίς επαρχιών όλων αρχηγοί και οπλαρχηγοί. (16)

Ο Αριστείδης Κριάρης όπως προκύπτει από το πρώτο φύλλο της "Ιστορίας της Κρήτης" ήταν ο χρηματοδότης και ο εκδότης της και στην "Αυτοβιογραφία" του (σελ. 71) παραδέχεται την σύμπραξη του, υποστηρίζοντας βέβαια ότι επιμελήθηκε μόνο το συντακτικό, ορθογραφικό, λεκτικό έλεγχο και διόρθωσή της.

Αν και ο Παναγιώτης Κριάρης φέρεται ως συγγραφέας και σε δήλωσή του ("Νέα Έρευνα" 9/10/1902) αναλαμβάνει την αποκλειστική ευθύνη της συγγραφής, οι παρεμβάσεις του Αριστείδη, που σώζονται στον Τύπο της εποχής, για τις διάφορες αμφισβητούμενες εξιστορήσεις (17) αποδεικνύουν μετά βεβαιότητας όχι μόνο τη "σύμπραξη" του στη συγγραφή της Ιστορίας, αλλά και γεννούν υποψίες για αποκλειστική ευθύνη του, στη συκοφαντία κατά της οικογένειας Φούμη.

Η αποδοχή της πρόκλησης για μονομαχία και κυρίως η φανατική εμμονή του στην συκοφαντία κατά των Φούμηδων ενισχύουν αυτή την άποψη. Ετσι 14 χρόνια μετά, στην αυτοβιογραφία του (18) το 1916, ο Αριστείδης Κριάρης σημειώνει: "[...] ο Κ. Φούμης εξέδωκεν φυλλάδιον τι δι' ού ηθέλησε ίνα αντρέψη το ιστορικόν περί του πάππου του γεγονός, τούτου δ' ένεκεν και ηναγκάσθην να δημοσιεύσω δεκάδας επιστολών ας είχον εκ Σελύνου Κισάμου και Κυδωνίας παρ' όλων των επιζόντων τότε γηραιών Αγωνιστών και εν αίς οι αγωνισταί ούτοι εβεβαίουν και εν λεπτομερείαις το ιστορικόν τούτο γεγονός, ως εγράφετο εν τη Ιστορία του αδελφού μου. Τα αυτογράφους ταύτας επιστολάς φυλάττω και θέλω αναδημοσιεύσει εν τη δευτέρα εκδόσει της Ιστορίας της επαναστάσεως του 1866, εις ήν θέλω προβή προσεχώς ή εγώ ή έτερος τις των συγγενών μου."

Ο Π. Κριάρης όμως δεν συμμερίζεται απόλυτα τις απόψεις του αδερφού του και εφτά χρόνια μετά το θάνατο του Αριστείδη(1924), με την ευκαιρία της Β' έκδοσης το 1931 της "Ιστορίας της Κρήτης", δεν θεωρεί (19) τις πληροφορίες που περιέχουν οι επιστολές "καίτοι έλαβε μέσω του αδελφού του... ως βεβαίας και αναμφισβήτητους" και με την δικαιολογία ότι "ανέγραψε την κατηγορίαν ως απλήν πληροφορίαν, την οποίαν, ως... παρ' ουδενός των μέχρι σήμερον συγγραψάντων Ιστορίαν της Κρήτης άλλων συγγραφέων αναγραφομένης, δεν διστάζει να θεωρήση και ούτος την κατηγορίαν ως κακόβουλον και ως διαγραπτέαν ολόκληρον την σχετικήν υποσημείωσιν της Α'εκδόσεως της Ιστορίας του[...]."

Ετσι αναιρείται η συκοφαντία κατά της οικογένειας Φούμη, από τον ίδιο τον συγγραφέα της.

Οι λόγοι που οδήγησαν τους αδελφούς Κριάρη να δημοσιεύσουν την ανυπόστατη και κακόβουλη, όπως αποδείχθηκε, συκοφαντία κατά της οικογένειας Φούμη είναι προφανείς, αφού πρόκειται για δύο δυναμικές οικογένειες της επαρχίας Σελίνου που διεκδικούν πρωτεία και αρχηγιλίκια, ενώ βρίσκονται σε αντίθετους πολιτικούς χώρους (20) εκείνη την χρονική στιγμή. Ο Κωνσταντίνος Φούμης μαζί με τον Βενιζέλο, ο Αρ. Κριάρης με τον Πρίγκηπα Γεώργιο.

Ο Κ. Φούμης στην επιστολή του προς τους Κακοδικιανούς (21) κάνει λόγο για "λυσσαλέον πόλεμον όν μέλη της οικογενείας Κριάρη από πολλών ετών διεξάγουσι κατά της οικογένειας Φούμη" αποκαλύπτοντας έτσι μια βαθύτατη διά-οικογενειακή ρήξη από την οποία δεν έλειψαν ακραία επεισόδια, σαν αυτό κατά την πολιορκία της Καντάνου το 1897, που αναφέρει λεπτομερώς ο Αν. Τρακάκης (22) και επιβεβαιώνει ο Ι. Κονδυλάκης (23), με την παραλίγο εμφύλια σύρραξη στα Πλεμενιανά, κατά τη διάρκεια διεκδίκησης της γενικής αρχηγίας Σελίνου από τον Αρ. Κριάρη.

Αναμφίβολα ο Αριστείδης Κριάρης είναι εκείνος ο οποίος είχε άμεσο πολιτικό όφελος από την κατασυκοφάντηση του αντιπάλου του. Βέβαια ο Παναγιώτης Κριάρης ως συγγραφέας της Ιστορίας φέρει την κύρια ευθύνη γιατί όφειλε προτού δημοσιεύσει την "απλήν πληροφορίαν" όπως εκ των υστέρων την ονόμασε, να την ερευνήσει πλήρως, πράγμα που δεν έκανε εμπιστευόμενος τον αδερφό του, αν κ' είχε ακόμη έναν παραπάνω λόγο να είναι ιδιαίτερα προσεκτικός, αφού όπως ο ίδιος γράφει (24) σε δημοσίευμα του στην εφημερίδα "Νέα Έρευνα", η οικογένεια του είχε πέσει θύμα ανάλογης συκοφάντησης από τον Γρ. Παπαδοπετράκη, συγγραφέα της "Ιστορίας των Σφακίων".

Α. Κ. Κριάρης

Γεγονός είναι, ότι εκτός του ότι η θυσία 70 και πλέον Χριστιανών του Κακοδικίου ανήμερα των Χριστουγέννων 1821, υποβιβάστηκε από τις ιστορικές πηγές της εποχής και στην συνέχεια τη λήθη που την κάλυψε, ήταν μοιραίο να πέσει και θύμα του "καπετανιλικιού" και των "προσωπικών λογαριασμών" των δύο Σελινιωτών πολιτικών αρχηγών.

Βέβαια τούτη η φορά υπήρξε ένα θετικό στοιχείο: Χάριν της έρευνας του Κ. Φούμη σώθηκαν οι μαρτυρίες των "απογόνων των φονευθέντων" που βοηθούν να κατανοήσουμε και να ερμηνεύσουμε πληρέστερα το ιστορικό αυτό γεγονός. Οι πληροφορίες για την πρότερη της σφαγής δράση της οικογένειας Φούμη, με τον φόνο του Γενίτσαρου Μεμενιού από τον Μάξιμο, και την ατίμωση του Σούμπαση Κανισκάδου από τον Μαυροκούκουλο, ενισχύουν τα συμπεράσματα της προηγούμενης ανάλυσής μας στα Χ.Ν. στις 11 Μαΐου 2009 και αποδεικνύουν ότι η σφαγή ήταν μία καλά οργανωμένη "καταδρομική", προληπτική πολεμική επιχείρηση των Τούρκων, για τον επικείμενο ξεσηκωμό των Κακοδικιανών, ενώ κατανοείται πλήρως και το γιατί οι Τούρκοι επέλεξαν ως βασικό και όχι τυχαίο "στόχο" τα Παπαδιανά με τους Φούμηδες και το Σφακό με τους Μπογιατζίδες και τους Δεβόγιδες, που ήταν "κάρφος εις τους οφθαλμούς" των άγριων γενίτσαρων του Σελίνου.

Θα σημειώσουμε επίσης, ότι όσο βαθύτερα ερευνούμε το ιστορικό αυτό γεγονός, τόσο περισσότερο αποκαλύπτεται το ουσιαστικό πρόβλημα της αξιοπιστίας γενικά των "ιστορικών πηγών" και ειδικά των "Κρητικών Ιστοριογράφων" του 19ου αιώνα (25), που μας κληροδότησαν ένα έργο σημαντικό, υποκειμενικά επηρεασμένο όμως από πολιτικές αντιπαραθέσεις, οικογενειακές βεντέτες, τοπικισμούς, μίση και εγωισμούς, που απαιτεί ιδιαίτερα αυστηρό ιστορικό έλεγχο και αξιολόγηση, για να μην οδηγήσει σε πλάνες και παραχάραξη της ιστορικής αλήθειας.

Φτάνοντας στο τέλος αυτής της εργασίας, θα ευχαριστήσω το Ιστορικό Αρχείο Κρήτης και τη Δημοτική Βιβλιοθήκη Χανίων για την απολύτως αναγκαία δυνατότητα πρόσβασης στις "ιστορικές πηγές", όπως και τους αγαπητούς μου συγχωριανούς, Γεώργιο Λουπάση, για την σημαντική βοήθεια μέσω του βιβλίο του "Το Κακοδίκι"(σπουδαία παρακαταθήκη για το χωριό μας) και Γεώργιο Ξενάκη, για τις πολύτιμες συμβουλές του, αλλά και θα εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου για τον αείμνηστο και παλιό συνεργάτη των "Χ. Ν.", Γεώργιο Σειστάκη (από το Κακοδίκι), που διέσωσε μεγάλο μέρος της προφορικής μας παράδοσης από τη λήθη και τον αφανισμό.

*** Κοινωνιολόγος**

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(1) Αναλυτικά για το ιστορικό αυτό γεγονός, στα Χ. Ν. στις 11 Μαΐου 2009.

(2) Κων/νος Μ. Φούμης: (1860-1942) Γιος του Μιχαήλ Φούμη ενός από τους ελάχιστους επιζώντες Φούμηδες στη σφαγή των Κακοδικιανών το 1821. Διδάκτωρ του Δικαίου, Εισαγγελέας Πρωτοδικών μέχρι το 1884, κατ επανάληψη Βουλευτής Σελίνου και κατόπιν Χανίων. Ως δημοσιογράφος έγραψε στην "Αμυνα", "Τα Λευκά Όρη", "Αυγή". Μέλος του Γενικού διοικητικού Συμβουλίου Κρήτης το 1896, Μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Επαναστατικού Στρατοπέδου Ακρωτηρίου και της Επαναστατικής Συνέλευσης του 1897-98 και των συντακτικών Συνελεύσεων του 1899 και 1907. Σύμβουλος επί των Οικονομικών, Γεωργίας και Εξωτερικών από 1899-1901 και 1909-1910. Ένας από τους αρχηγούς της επανάστασης Θερίσου. Βουλευτής του Νομού Χανίων στην Ελληνική Βουλή και Γερουσιαστής κατά το 1929-1932.(Από το "Πάνθεον της Αθανασίας")

(3) Αριστείδης Κ. Κριάρης: (1858-1924) Γιος του γνωστού οπλαρχηγού Κων/νου Κριάρη. Δικηγόρος. Πολέμησε, σαν δεκανέας, στην επανάσταση του 1878, αρχηγός Σελίνου στο κίνημα του 1889 και την επανάσταση του 1896, Γεν. αρχηγός επίλεκτων Κρητικών το 1912 στην Ήπειρο. Σαν πολιτικός εκλεγόταν συνεχώς από το 1887 και μετά, Πληρεξούσιος βουλευτής και αντιπρόεδρος στην Κρητική Βουλή, και για μια φορά πρόεδρος της Γεν. Συνέλευσης Κρητικών και αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων. Δήμαρχος Χανίων και τρεις φορές υπουργός Εσωτερικών και Δικαιοσύνης επί αρμοστείας Γεωργίου και Ζαΐμη και επί της επαναστατικής συνέλευσης των Κρητικών. Τιμήθηκε με το "Χρυσό Σταυρό του Σωτήρα." (Από το "Πάνθεον της Αθανασίας")

(4) Για καλύτερη κατανόηση των γεγονότων, επιβάλλεται μια μικρή ιστορική αναδρομή, βασισμένη στον Θ. Δετοράκη,"Ιστορία της Κρήτης" Ηράκλειο 1990, και στην Ιστορία του Ελληνικού Έθνους.

(5) Στις εκλογές αυτές έλαβαν ψήφους: Κ. Φούμης 821, Ε. Βενιζέλος 690, Α. Κριάρης 589, (Εφημ. "Πατρίς" 20/03/1903)

(6) Τα πρακτικά της συγκεκριμένης συνεδρίασης τα υπογράφουν σύμφωνα με την "Αναίρεσις συκοφαντίας κατά της οικογένειας Φούμη" (εφεξής "Α.Σ.Φ", βλ. και σημείωση "13", περίπου 270 άτομα.

(7) Κων/νος Μ. Φούμης, (Α.Σ.Φ.), σελ. 25

(8) Σούμπασης (ο): Αρχιαστυνόμος, εισπράκτορας φόρου.

(9) "Χάλης: Όνομα τριών αδελφών, αγωνιστών του 1821, εκ Θερίσσου Κρήτης. Ιωάννης Χάλης: Φιλικός, ηγωνίσθη και επολέμισεν εν Κρήτην διά την ευόδωσιν του Αγώνος." Από εγκυκλοπαίδεια " Ήλιος"

(10) "Μπογιατζής ή Ζερβός Παναγιώτης: Αγωνιστής του 1821 με σημαντική δραστηριότητα. Καταγόταν από το Σφακό.[..] Ο Ψιλάκης για την εν γένει δράση του και για την προσφορά του τον χαρακτηρίζει(τ. Γ , σ. 10) επιφανέστατο και γενναίο[...]" Από Γ. Λουπάση, "Το Κακοδίκι", σελ. 183-184

(11) Σημειώνοντας μάλιστα χαρακτηριστικά (Γ. Σολανάκης Α.Σ.Φ., σελ. 25) ότι "δεν τσοί πρόδωκεν κανείς Χριστιανός ούτε ήτο ανάγκη να τους προδώσει κανείς διότι ήτον Γιαννιτσάροι και κάνανε ότι ηθέλανε"

(12) Α.Σ.Φ., σελ. 18

(13) Ο Κ. Φούμης έξέδωσε στις 28 Αυγούστου 1902 στα Χανιά βιβλίο με τίτλο "Αναίρεσις συκοφαντίας κατά της οικογένειας Φούμη" (Α.Σ.Φ.), σημειώνοντας ότι "παραθέτων τα κείμενα των ενεργηθεισών ανακρίσεων και λοιπών σχετικών εγγράφων, αφίνων εις την κρίσην παντός δικαίου και αμερόληπτου αναγνώστου να κρίνει περί της αληθείας ή μη του εν λόγω δημοσιεύματος."

(14) Για πιο λεπτομερή περιγραφή της "μονομαχίας", βλ. και εφημερίδα "Πατρίς" 29/08/1902

(15) Η μεγάλη δημοσιότητα που έλαβε το γεγονός μέσω του τύπου της εποχής, προκάλεσε την παρέμβαση του εισαγγελέα με την καταδίκη των μονομάχων, Κ. Φούμη και Α. Κριάρη, στην ελαχίστη των ποινών, 16 και 14 ημέρες φυλάκισης αντίστοιχα, την οποία και εξέτισαν. (Εφημ. "Νέα Έρευνα" 13/11/1902)

(16) Πρέπει να σημειώσουμε, ότι δεν ήταν μόνο ο Κ. Φούμης που διαμαρτυρήθηκε και αντέδρασε για διαστρέβλωση και παραχάραξη της ιστορίας από τους αδελφούς Κριάρη στο συγκεκριμένο έργο τους. Μια σειρά από δημοσιεύματα-διαμαρτυρίες στο τύπο της εποχής μαρτυρούν ότι "βέλη" τους είχαν εκτοξευτεί και αλλού, όπως κατά των Γ. Τζουτζουράκη, Γ. Παπαντωνάκη, και Γ. Γεωργιακάκη αλλά και Ι. Ζυβρακάκη.

(17) Βλ. Μουσταφάς Γενιτσαράκης (για Αρ. Κριάρη), "Πατρίς" 27/10/1902 και Αρ. Κριάρης "Πατρίς" 5/09/1902

(18) Αριστείδης Κ. Κριάρης, "Αυτοβιογραφία", σελ. 71-72

(19) Π. Κριάρης, "Ιστορία της Κρήτης", Αθήνα 1931, σελ. 303-304

(20) Ο Π. Κριάρης (σελ. 303-304,) αναφέρει στην αναίρεση της συκοφαντίας ότι "[...]καίτοι το τοιούτον δεν αναμένετο ποσώς εκ μέρους του συγγραφέως, μέγας σάλος εξηγέρθη εν Σελύνω... απειλήθη και ρήξις, επιδεινωθείσα και εκ της αντιθέσεως των τότε πολιτικών παθών[...]"

(21) Επιστολή Κ. Φούμη, σελ. 8, "Δεν είναι ανάγκη να αναπτύξω εγώ τον σκοπόν του δολοφονικού τούτου δημοσιεύματος. Πάντες γιγνώσκετε καλώς τον λυσσαλέον πόλεμον όν μέλη της οικογενείας Κριάρη από πολλών ετών διεξάγουσι κατά της οικογένειας Φούμη, ήτις ού μόνον ουδέποτε έπραξε κατ αυτής κακόν τι αλλά και ευηργέτησε και αείποτε εσεβάσθη. Η ξυνωρίς (το δίδυμο, η δυάδα) των συνταξάντων το εν λόγω δημοσίευμα αδελφών ενόμισεν ότι διά μιάς πενιάς θα δυνηθή να εξοντώσει πολιτικώς και ηθικώς οικογένειαν ης το μόνον έγκλημα είνε ότι αξιοί και αύτη να μετέχη των κοινών και ήτις εγένετο κάρφος εις τους οφθαλμούς των."

(22) Αντ. Τρακάκης: "Οι Σελινιώται Τούρκοι και τα χωρία των.", Κρ. Εστ. τευχ. 53(1955)-64(1956),10ον και11ον

(23) Β. Τωμαδάκη: "Ιωάννου Δ. Κονδυλάκη. Άγνωστα απομνημονεύματα(1905)", σελ. 150.

(24) Π. Κριάρης,"Νέα Έρευνα" 20/11/1902: "Ο συγγραφεύς της Ιστορίας των Σφακίων ηγούμενος Γρηγ. Παπαδοπετράκης... ήλθε ποτέ εις έριδα σπουδαίαν με τον πατέρα μου. Τούτου δ' ένεκεν... εμίσει κυριολεκτικώς τον πατέρα μου. Απόδειξις τούτου είνε ότι εν τη "Ιστορία των Σφακίων" εν τώ κεφαλαίω περί επαναστάσεως του 1866, μόνον τρις αναφέρει τον πατέρα μου, αλλά και τα τρείς φοράς ίνα υποβιβάση την αξίαν του." (για αυτό με ολοσέλιδη ανάλυση στο συγκεκριμένο δημοσίευμα) "Προέβην λοιπόν εις την διάψευσιν της Ιστορίας Σφακίων διότι εμειούτο το γόητρον της οικογενείας μου, ως να μειούται τάχα με τοιαύτα ψευδολογήματα, ή το έπραξα χάριν της Ιστορικής αληθείας."

(25) Βλέπε και Χ.Ν. 30/03/09 "Τα τουρκοκρατούμενα Χανιά (πόλη και μερικά χωριά) μέσα από ένα ιστορικό ντοκουμέντο" του Γ. Π. ΕΚΚΕΚΑΚΗ.

Το κατάστημα *EUROMETAL* λόγω της επερχόμενης κρίσης απαντά με τιμές και προσφορές σοκ !!!!

Τιμή: 1.900 ευρώ!!!

Τιμή: 2.800 ευρώ με Ξύλινο πορτάκι!!!

Στην οικονομική κουζίνα σειρά ECO συμπεριλαμβάνονται:

-Νεροχύτης με 2 γούρνες & βρύση INOX.
-Απορροφητήρας INOX - πιατοθήκη
-Κουταλοθήκη & κάδος απορριμάτων

Στις τιμές συμπεριλαμβάνονται: Πάγκος 4άρης, πόμολα & ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ!!!

*****Ειδικές τιμές σε κλεισίματα πακέτου:**
Κουφώματα αλουμινίου EUROPA.
Εσωτερικές πόρτες ξύλινες σε μεγάλη ποικιλία σχεδίων.
Ιταλική-Κουζίνα με ξύλινο κάσωμα που εφαρμόζει ανά εκατοστό στα μέτρα σας.
Ντουλάπες σε οποιαδήποτε διάσταση & σχέδιο απαιτεί ο δικός σας χώρος.

& έξτρα δώρα άξιας 1.700 Ευρώ (οικιακός εξοπλισμός)

ΣΠΥΡΟΣ ΣΤΑΘΑΚΗΣ ΚΑΣΤΕΛΙ ΚΙΣΣΑΜΟΥ ΧΑΝΙΩΝ (έναντι ΔΟΥ) τηλ. 28220 22060